Parlament Europejski
2014-2019

Dokument z posiedzenia

B8-1230/2015

18.11.2015

PROJEKT REZOLUCJI

złożony w następstwie oświadczenia Komisji

zgodnie z art. 123 ust. 2 Regulaminu

w sprawie stanu negocjacji dauhańskiej agendy rozwoju przed 10. konferencją ministerialną WTO
(2015/2632(RSP))

Bernd Lange, Pablo Zalba Bidegain
w imieniu Komisji Handlu Międzynarodowego

B8-1230/2015

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie stanu negocjacji dauhańskiej agendy rozwoju przed 10. konferencją ministerialną WTO
(2015/2632(RSP))

Parlament Europejski,

– uwzględniając deklarację ministerialną z Ad-Dauhy złożoną przez Światową Organizację Handlu (WTO) w dniu 14 listopada 2001 r.[1],

– uwzględniając deklarację ministerialną z Hongkongu złożoną przez WTO w dniu 18 grudnia 2005 r.[2],

– uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 kwietnia 2006 r. w sprawie oceny rundy negocjacji z Ad-Dauhy po Konferencji Ministerialnej Światowej Organizacji Handlu (WTO) w Hongkongu[3],

– uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 kwietnia 2008 r. pt. „Ku zreformowanej Światowej Organizacji Handlu”[4],

– uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie dauhańskiej agendy rozwoju, szczególnie rezolucje z dnia 9 października 2008 r.[5], z dnia 16 grudnia 2009 r.[6], z dnia 14 września 2011 r.[7] oraz z dnia 21 listopada 2013 r.[8],

– uwzględniając wyniki 9. konferencji ministerialnej, która odbyła się na Bali w grudniu 2013 r., w szczególności umowę o ułatwieniach w handlu[9],

– uwzględniając dokument końcowy z dorocznej sesji Konferencji Parlamentarnej w sprawie WTO przyjęty w drodze konsensusu w dniu 17 lutego 2015 r. w Genewie[10],

– uwzględniając oświadczenia wygłoszone na posiedzeniu szefów delegacji WTO w dniu 17 czerwca 2015 r.,

– uwzględniając milenijne cele rozwoju Organizacji Narodów Zjednoczonych[11],

---

[1] Konferencja ministerialna WTO w Ad-Dausze, 2001 r.: deklaracja ministerialna WT/MIN(01)/DEC/1 z dnia 20 listopada 2001 r.
https://www.wto.org/english/thewto_e/minist_e/min01_e/mindecl_e.htm
[2] Deklaracja ministerialna z Hongkongu WT/MIN(05)/DEC, przyjęta w dniu 18 grudnia 2005 r.
https://www.wto.org/english/thewto_e/minist_e/min05_e/final_text_e.htm
[3] Dz.U. C 293 E z 2.12.2006, s. 155.
[4] Dz.U. C 259 E z 29.10.2009, s. 77.
[5] Dz.U. C 9 E z 15.1.2010, s. 31.
[6] Dz.U. C 286 E z 22.10.2010, s. 1.
[7] Dz.U. C 51 E z 22.2.2013, s. 84.
[8] Tekst przyjęty: P7_TA(2013)0511.
[9] Deklaracja ministerialna z Bali (WT/MIN(13)/DEC), przyjęta w dniu 7 grudnia 2013 r.
https://www.wto.org/english/thewto_e/minist_e/mc9_e/balideclaration_e.htm
[10] http://www.ipu.org/splz-e/trade15/outcome.pdf
[11] http://www.un.org/millenniumgoals/

– uwzględniając 5. światowy przegląd pomocy na rzecz wymiany handlowej, który odbył się w dniach 30 czerwca–2 lipca 2015 r. w Genewie[1] ,

– uwzględniając art. 123 ust. 2 Regulaminu,

A. mając na uwadze, że runda dauhańska została zainicjowana w 2001 r. w celu stworzenia nowych możliwości handlowych, wzmocnienia wielostronnych zasad handlu i skorygowania istniejących nierówności w systemie handlu przez skupienie się w negocjacjach na krajach rozwijających się, w szczególności na krajach najsłabiej rozwiniętych; mając na uwadze, że cele te wynikają z przekonania, że system wielostronny oparty na bardziej sprawiedliwych i godziwych zasadach może przyczynić się do uczciwego i wolnego handlu służącego rozwojowi gospodarczemu wszystkich kontynentów i do zlikwidowania ubóstwa;

B. mając na uwadze, że UE stale opowiada się za wielostronnym zdecydowanym podejściem do handlu opartym na zasadach, uznając, że podejścia uzupełniające, takie jak umowy dwustronne, regionalne czy kilkustronne, mogą także sprzyjać otwarciu handlu i rozwojowi gospodarczemu, szczególnie przez odblokowanie liberalizacji oraz aktualizowanie zasad i warunków w dziedzinach polityki traktowanych z mniejszą uwagą w WTO, a także sprzyjać systemowi wielostronnemu, pod warunkiem że umowy takie są zgodne z zasadami WTO, oparte na wspólnych zasadach i stwarzają warunki dla ewentualnej przyszłej multilateralizacji;

C. mając na uwadze, że choć WTO i zasady zapisane w umowach objętych WTO odegrały istotną rolę w unikaniu pełnego i szeroko zakrojonego protekcjonizmu w odpowiedzi na najpoważniejszy kryzys finansowy i gospodarczy od lat 30. XX w., to w sprawozdaniu WTO z listopada 2014 r. stwierdzono, że z 1244 środków ograniczających udokumentowanych od początku kryzysu w 2008 r. jedynie 282 zostały zlikwidowane, co oznacza, że konieczne jest nasilenie działań przeciwko tym środkom; mając na uwadze, że brak aktualizacji zasad może prowadzić do nowych i innowacyjnych metod ochrony krajowych rynków i producentów;

D. mając na uwadze, że rozmaite bariery pozataryfowe, bardziej aniżeli cła – od których w znacznym stopniu odstępuje się w miarę postępu globalizacji – utrudniają otwarty i uczciwy handel wielostronny;

E. mając na uwadze, że konieczne jest jednak uwzględnienie wrażliwości niektórych sektorów w odniesieniu do otwierania rynku, w szczególności sektora rolnego;

F. mając na uwadze, że reforma wspólnej polityki rolnej stanowi reakcję Unii Europejskiej w związku z oczekiwaniami dotyczącymi rundy dauhańskiej;

G. mając na uwadze, że wyniki 9. konferencji ministerialnej z 2013 r. mają znaczenie systemowe dla tej organizacji, zwłaszcza umowa o ułatwieniach w handlu, którą wówczas uzgodniono i która była pierwszym porozumieniem wielostronnym osiągniętym od ustanowienia WTO w 1995 r.; mając na uwadze, że Unia Europejska ratyfikowała umowę o ułatwieniach w handlu w dniu 5 października 2015 r.;

[1] https://www.wto.org/english/tratop_e/devel_e/a4t_e/global_review15prog_e/global_review15prog_e.htm

H. mając na uwadze, że ostatnie dyskusje na temat możliwości przyspieszenia prac nad dauhańską agendą rozwoju wyraźnie pokazały, że potrzebny jest przegląd poziomu ambicji, tak aby realistycznie osiągnąć wyniki we wszystkich filarach negocjacji, oraz że przegląd ten powinien w pełni uwzględnić obecne realne otoczenie handlowe;

I. mając na uwadze, że 10. konferencja ministerialna WTO, która odbędzie się w Kenii w dniach 15–18 grudnia 2015 r., będzie pierwszą konferencją ministerialną WTO w kraju afrykańskim; mając na uwadze, że UE jest głęboko zaangażowana w dauhańską rundę rozwoju i uznaje, że osiągnięcie porozumienia politycznego w sprawie postępu tej rundy będzie ważne dla zapewnienia, by funkcja negocjacyjna WTO pozostała głównym elementem dalszej liberalizacji handlu w skali światowej;

1. powtarza swoje pełne zobowiązanie do utrwalania wartości multilateralizmu oraz wzywa do ustanowienia systemu handlowego koncentrującego się na rozwoju i opartego na wolnym i sprawiedliwym handlu służącym dobru ogólnemu;

2. podkreśla znaczenie pełnego uwzględnienia w negocjacjach specjalnych potrzeb i interesów krajów rozwijających się o niskich dochodach oraz krajów najmniej rozwiniętych; uważa, że niezbędna jest precyzyjna definicja krajów rozwijających się o niskich dochodach i gospodarek wschodzących; ponownie podkreśla konieczność dopilnowania, by zasada specjalnego i zróżnicowanego traktowania stanowiła integralny element negocjacji, odzwierciedlając różne poziomy rozwoju gospodarczego członków WTO, zgodnie z ust. 44 deklaracji ministerialnej z Ad-Dauhy; uważa, że istotne przepisy dotyczące specjalnego i zróżnicowanego traktowania muszą zostać doprecyzowane oraz że powinny podlegać okresowym przeglądom i powinny być tak sformułowane, aby odpowiadać na potrzeby najbardziej potrzebujących krajów rozwijających się i najsłabiej rozwiniętych; pochwala umowę o ułatwieniach w handlu za to, że wdraża zasadę specjalnego i zróżnicowanego traktowania w odniesieniu do etapów realizacji, co mogłoby stanowić pożyteczny przykład przy przeglądzie i ukierunkowywaniu postanowień dotyczących specjalnego i zróżnicowanego traktowania;

3. popiera reformę strukturalną WTO, która jest konieczna w celu lepszego zagwarantowania otwartego, sprawiedliwego i niedyskryminacyjnego systemu handlowego opartego na wspólnych i stosowanych zasadach, który w większym stopniu uwzględniałby rolę i interesy różnych podmiotów gospodarczych, np. MŚP, mikroprzedsiębiorstw i innowacyjnych przedsiębiorstw typu start-up;

4. podkreśla znaczenie opierania się na decyzjach uzgodnionych podczas 9. konferencji ministerialnej w celu osiągnięcia istotnych postępów na 10. konferencji ministerialnej w grudniu w Nairobi w celu umożliwienia szybkiego zamknięcia rundy dauhańskiej;

5. uważa, że liberalizacja handlu jest ważnym narzędziem służącym zapewnianiu zrównoważonego wzrostu gospodarczego i rozwoju, lecz muszą jej towarzyszyć odpowiednie strategie wspomagające, obejmujące środki makro- i mikroekonomiczne, w tym przejrzystość budżetu, polityka budżetowa i sprawiedliwość w opodatkowaniu, uproszczenie czynności administracyjnych, edukacja i szkolenia, reformy instytucjonalne i polityka społeczna, tak aby zmaksymalizować i lepiej dystrybuować korzyści z reform handlowych i skutecznie równoważyć wszelkie negatywne skutki;

6. zwraca uwagę na piątą konferencję przeglądową pomocy na rzecz handlu, która odbyła się w lipcu 2015 r. w Genewie pod hasłem „Reducing trade costs for inclusive, sustainable growth” (Ograniczanie kosztów handlu na rzecz trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu) i która koncentrowała się w szczególności na wdrożeniu umowy o ułatwieniach w handlu;

7. apeluje do wszystkich członków WTO o niezwłoczną ratyfikację i szybkie wdrożenie umowy o ułatwieniach w handlu, tak aby mogła ona wejść w życie przed 10. konferencją ministerialną; uważa, że umowa ta przyniesie znaczne korzyści wszystkim członkom WTO, w szczególności krajom rozwijającym się, oraz odpowiednim podmiotom gospodarczym dzięki zwiększeniu przejrzystości i pewności prawnej oraz zmniejszeniu kosztów administracyjnych i skróceniu procedur celnych, co z kolei umożliwi im pełne wykorzystanie szans wynikających z coraz większej liczby regionalnych i globalnych łańcuchów dostaw, a MŚP pozwoli korzystać z większego otwarcia rynków; podkreśla, że nadal powinno się umożliwiać krajom rozwijającym się i najsłabiej rozwiniętym budowanie zdolności i udzielać im pomocy technicznej oraz że należy skupić się na punktach kompleksowej obsługi i uproszczeniu dokumentacji elektronicznej, tak by umożliwić tym państwom zwiększenie ich zdolności produkcyjnych, by mogły one w większym stopniu korzystać z wartości dodanej w globalnych łańcuchach wartości;

8. zachęca członków WTO do aktywnego wspierania wysiłków WTO zmierzających do ustanowienia skutecznych i wydajnych powiązań roboczych i bliższej współpracy z innymi organizacjami międzynarodowymi, których działania mają znaczenie dla światowych rozmów na temat handlu, w szczególności Międzynarodową Organizacją Pracy, Światową Organizacją Zdrowia, ONZ i jej agencjami i organami takimi jak Konferencja Narodów Zjednoczonych ds. Handlu i Rozwoju, Organizacja Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa, Program Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska, Program Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju i Ramowa konwencja ONZ w sprawie zmian klimatu, a także z MFW, Bankiem Światowym i OECD, aby zapewnić wzajemne wsparcie i synergię między kwestiami handlowymi i pozahandlowymi; wspiera wysiłki zmierzające do przyjęcia międzynarodowych norm i współpracy prawnej;

9. wzywa do gruntownego rozważenia, jak można lepiej włączyć problemy pozahandlowe w obszar zasad WTO, tak aby bez blokowania dostępu do rynku umożliwić członkom WTO dążenie do osiągnięcia uzasadnionych celów polityki; podkreśla w związku z tym, że wysiłki zmierzające do przyjęcia międzynarodowych norm winny być silnie wspierane i że należy przyznać krajom rozwijającym się niezbędną pomoc, aby mogły spełnić takie normy;

10. wyraża przekonanie, że nieuwzględnienie w wystarczającym stopniu dużej różnorodności poziomów rozwoju gospodarczego i specyficznych potrzeb krajów rozwijających się może stanowić przeszkodę w przyjmowaniu – zgodnie z ogłoszonym celem rundy dauhańskiej – skutecznych środków na rzecz tych krajów i szkodzi tym krajom rozwijającym się, które najbardziej potrzebują pomocy; nalega, by najlepiej rozwijające się kraje wzięły na siebie część odpowiedzialności już podczas obecnej rundy i wniosły wkład współmierny do poziomu ich rozwoju oraz konkurencyjności sektorowej; przypomina również znaczenie stosowania efektywnych kryteriów przy

różnicowaniu, uwzględniających nie tylko wzrost PNB, ale także wskaźniki takie jak indeks niestabilności gospodarczej (EVI) oraz indeks handlu i rozwoju (TDI);

11. jest przekonany, że zakończenie długotrwałej rundy dauhańskiej przy wypełnieniu mandatu dotyczącego rozwoju jest bardzo ważne; dlatego nalega na wszystkich członków WTO, by rozważyli wszystkie możliwe opcje, mając na uwadze ten końcowy cel, tak by osiągnąć ambitny, światowy, zrównoważony i realistyczny wynik;

12. z zadowoleniem przyjmuje dotychczasowe postępy dotyczące inicjatyw kilkustronnych, takich jak umowa w sprawie towarów środowiskowych i umowa o technologii informacyjnej, oraz inicjatyw takich jak porozumienie w sprawie handlu usługami; wyraża przekonanie, że umowy kilkustronne mogą stanowić uzupełnienie podejścia wielostronnego i wzmacniać je, realizując ostateczny cel, jakim jest osiągnięcie masy krytycznej członków i ich multilateralizacja;

13. nalega, aby UE dalej odgrywała wiodącą rolę w promowaniu wyraźnego postępu w trwających negocjacjach WTO w celu pełnego zakończenia dauhańskiej agendy rozwoju w najbliższej przyszłości oraz w ułatwianiu pełnego udziału krajów najsłabiej rozwiniętych w handlu światowym przez pełnienie funkcji pomostu między poszczególnymi stanowiskami członków WTO;

14. podkreśla kluczowe znaczenie WTO dla handlu światowego opartego na zasadach oraz w kwestiach wdrażania i egzekwowania wiążących zobowiązań i rozstrzygania sporów handlowych, jak też zwraca uwagę na jedyny w swoim rodzaju wkład WTO w propagowanie większej przejrzystości i wzajemnej oceny, zwłaszcza w drodze mechanizmu przeglądu polityki handlowej;

15. wzywa Komisję i Radę, aby zapewniły dalszy ścisły udział Parlamentu w pracach nad przygotowaniem 10. konferencji ministerialnej, niezwłoczne przekazywanie mu aktualnych informacji i w razie potrzeby konsultacje z Parlamentem podczas konferencji ministerialnej; wzywa Komisję do dalszego zachęcania pozostałych członków WTO do zwiększania znaczenia parlamentarnego wymiaru WTO;

16. wzywa członków WTO do zapewnienia legitymacji demokratycznej i przejrzystości przez wzmocnienie parlamentarnego wymiaru WTO; podkreśla w związku z tym potrzebę dopilnowania, by posłowie mieli lepszy dostęp do negocjacji handlowych i byli zaangażowani w tworzenie i wdrażanie decyzji WTO, oraz by polityka handlowa podlegała odpowiedniej kontroli w interesie obywateli;

17. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządom i parlamentom państw członkowskich oraz dyrektorowi generalnemu WTO.